

morem živeti brez obupa —« za tega človeka, ki mu niti imena ne poznam in ki z na pol zaprtimi očmi kot orošeno steklo v fosforescirajoči mesečini strmi mimo mene v pozno noč? Tega ne morem razumeti. Ne morem. Ne morem. Ne morem.

OGENJ

A z u m a K o n d o

Daljne gore se režijo
proti nebu kakor spodnja čeljust morskega psa.
Ko postanejo sence domačinov vranam podobne,
se kmalu spusti na nas
tema noči.

Nikjer časopisa,
nikjer ure,

le prostrano sojino polje je tam.

Zmeden sem, kot da sem stopil v dobo bogov:
od časa do časa preleti nebo
formacija bombnikov najnovejšega tipa
in drdranje strojnic je slišati.

Vprašam domačina:

— Imaš še kaj upanja?

Ne odgovori.

— Si bogat?

Pokaže mi proti dvorišču.

Tam je suh kravji gnoj,

v kupih ali raztresen.

— Kaj je to?

— Ho-a!*

— Ho-a?

Kepa gnoja

gori pod velikansko ponvijo

z rdečkastim in belkastim plamenom.

Domačin in jaz

se prvikrat

smejiva s smehom bogov in ljudi,

s smehom bogov in ljudi.

* Kitajska beseda, ki pomeni »ogenj«.